

с чуждата или собствена драма. Така играта се превръща в основен структуроопределящ елемент на драматургичното действие.

Темата за комедийното прошива различните структурни нива на пиесите - от пристрастната дискусия върху социални и етични проблеми до натоварените с идеология спорове за ролята на личността в новото общество и необходимите социалните надежди. Тя е търсеният фокус, през призмата на който се осветляват нравите в *преходния период* от социалистическото общество. Комедианството се превръща в идеен пласт от играта. А негово основно езиково оръжие се явява иронията. Иронията е проява на интелектуалност, духовитост и дистанция. Мислещите Димови персонажи постоянно изтъкват интелекта и ума като основно средство за изход от всички ситуации. Рациото сякаш стои отвъд категориите за добро и зло и ситуира човешките постъпки и действия в един доста широк битиен контекст, в който дребнотемиято и ограничеността на бита се разпадат. Ироничният поглед към света предлага дистанциран и овладян подход, дава възможност да се види действителността в цялост и да се открият недостатъците ѝ - което го прави особено продуктивен светогледен модел. Ирониите се дистанцират от реалността и я подлагат на иронично демаскиране, като изтъкват нейните недостатъци и свободно боравят с едни или други нейни страни. Те владеят амбивалентността на езиковия изказ. В тяхното общуване удоволствието от езиковата игра е водещо. Ирониите най-често препращат персонажа към даден тип, според постъпките и действията му - на *любовника, кариериста, бюрократа, измамника, поддържаната жена, ироника, наивника и т. н.* И в двете пиеси се извършва причисляването им към определен психологически или социален тип. Класификацията смесва черти от етичното, психичното и социалното. Тези твърде едри маркери загатват за определен порок, недостатък или слабост, които не засягат екзистенциалните опори на живота. Според правилата на класическата комедия играта трябва да бъде забавна и поучителна. Режисьорът-резоньор от първата пиеса Кръстанов и неговата асистентка Мери постоянно иронизират и демаскират сериозността и значимостта на случващото се: *„Е, изиграх комедията чудесно, нали?; Жертвата иде, ще я застреляте ли веднага?; Играем „ва банк“; Аз ще разкрия първа картите си; Нямам нужда от суфльори; Да, драмата свърши!...Настъпва катарзисът... (Патетично). Не се ли усещате всички някак пречистени? Сякаш дъждът на бурята изми душите ни...“* Така събранието-другарски съд от финала на пиесата се превръща във водевилна игра -